

РЕШЕНИЕ

№ 31870

гр. София, 30.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7481** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. Н. А. Б., гражданин на С. срещу Решение № 45X/30.06.2025 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ последваща молба за предоставяне на международна закрила на чужденеца не е допусната до разглеждане по същество.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон и в нарушение на административно-производствените правила. Твърди се, че новопредставените писмени доказателства не са обсъдени в съвкупност и пълнота, а направените заключения не съответстват на новите обстоятелства. Според оспорващия, в производството по реда на раздел III от ЗУБ, интервюиращият орган няма правомощието да разглежда доколко са основателни новорелевираните доводи за предоставянето на международна закрила, а следва само да прецени дали са спазени изискванията по чл. 13, ал. 2 от ЗУБ. В случая, доколкото са спазени изискванията на чл. 76а от ЗУБ, последващата молба е следвало да бъде разгледана по същество. В тази връзка е и разпоредбата на чл. 33, пар. 2, б. г) от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила. В подкрепа на релевираните доводи е цитирана практика на Съда на европейския съюз. Твърди се, че цитираната разпоредба не изисква същественост новите елементи и факти, представени от молителя. Административният орган има единствено задължението да провери дали наистина кандидатът представя нови доказателства, които са относими към молбата му за предоставяне на международна закрила и биха увеличили

вероятността той да получи такава закрила. На следващо място се посочва, че М. Н. А. Б. е представил сведения за сериозни инциденти и нападения над дома му, семейството му и близки приятели, които са напълно нови обстоятелства, неразглеждани досега в предходното му производство за закрила. Представени са снимки на изгарянията на дъщеря му, получени при нападение над дома му през март 2025 г., снимки на щетите от атаката върху дома, снимки на въоръжени групировки, контролиращи квартала в Д., в който се намира дома му, извадка на телефона, от който е получил лични заплахи. Всички тези нови обстоятелства е следвало да бъдат преценени след провеждане на интервю и след събиране на допълнителни доказателства, имащи връзка с бежанската му история.

В жалбата се твърди, че административният орган необосновано е обсъждал наличие на осъдителна присъда срещу жалбоподателя за незаконно преминаване на границата. Посочва се, че по силата на чл. 279, ал. 5 от НК, лицата нарушили нормите на граничния режим се освобождават от наказателна отговорност, ако са го направили, за да получат международна закрила.

На последно място се изтъква, че административният орган не се е съобразил със становището на ВКБООН, съгласно което държавите следва да се въздържат от принудително връщане на гражданите на С. до страната им на произход заради нестабилната и неясна ситуация там.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се яви лично. Той и упълномощения от него адвокат Р. поддържат жалбата. Представени са допълнителни подробни съображения в писмен вид.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт П. оспорва жалбата.

Участвалият в производството представител на СГП намира оспореното решение за правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с решение № 732 от 21.01.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС на М. Н. А. Б. е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България. Чужденецът е обжалвал горепосочения административен акт. С решение № 2430/14.03.2025 г. Административен съд - Хасково е отхвърлил жалбата на сирийския гражданин. С Решение № 5453/27.05.2025 г. по адм. дело № 4231/2025 г. Върховният административен съд на Република България е оставил в сила Решение № 2430/14.03.2025 г. на Административен съд - Хасково.

На 11.06.2025 г. М. Н. А. Б. е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила, в която е изложил аргументи, че в хода на разглеждането на първоначалната молба за предоставяне на закрила и по време на оспорването ѝ е научил за инциденти със семейството му в С., които не са били известни по-рано. Членове на ислямиска група са открили огън по дома, където живее семейството му, при което дъщеря му е била ранена. Общозвестно е, че през март в източните провинции на С. е имало въоръжени сблъсъци, при които са загинали много мирни граждани. Оспорващият твърди, че е получил на телефона си заплаха от човек, който познава и който живее на неговата улица в Д., че ще го обезглави. По-късно получил отново заплаха от същия човек, че ще бъде обезглавен, защото е шиит, въпреки че това не е вярно. Някои негови близки приятели били убити само по подозрение, че симпатизират на режима на Б. А.. На следващо място твърди, че има проблеми с крака, защото е бил нахапан от полицейски кучета, когато са го заловили и заради това е необходимо да му бъде извършена операция.

При първоначално проведеното интервю на 04.11.2024 г., оспорващия сочи, че не е имал

проблеми, във връзка с неговата етническа принадлежност, раса, религия или като член определена социална или политическа група. Не е бил арестуван и подлаган на мъчение или нечовешко или унижително отношение. Напуснал е С. през 2015 г., за дане служи в армията. Установил се е в Л. и е живял там до 2024 г. Бил е женен, но се развел през 2023 г. От брака има дъщеря на пет години. Бившата му съпруга и дъщеря им живеят в С.. Има и друга жена, с която се е оженил в Л. и има от нея две деца, които живеят в Л..

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Интервюиращият орган при Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за разглеждане на последващата молба по същество, т.е. представените нови писмени доказателства, не могат да променят, първоначалните изводи за липса на предпоставките за предоставяне на закрила, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № МД-02-423/05.08.2024 г., относно настоящата обществена и политическа ситуация в С. и конкретно в района на провинция Д. и Д. ес-Зор.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на М. Н. А. Б. на 08.07.2025 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 10.07.2025 г. (вх. № 17502), т.е. в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че подадената от М. Н. А. Б. последваща молба за предоставяне на международна закрила е недопустима, на основание чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, т.е. чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

По силата на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което: 1. допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила или 2. не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила

В административния акт е посочено, че към момента на депозирането на последващата молба, не се установяват нови обстоятелства, даващи възможност да се направи извод за наличие на предпоставките за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е законосъобразно по следните съображения.

Представените заедно с последващата молба писмени документи, не могат да променят вече установеното с влязло в сила решение на орган при ДАБ обстоятелство, че М. Н. А. Б. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдът не може да не се съгласи с аргумента, че чуждестранният гражданин не е доказал твърденията си, че ако се завърне в С., животът му ще бъде поставен в опасност.

Няма данни оспорващият да е бил преследван заради своята раса, религия, политическа

принадлежност или народност, както и за принадлежност към определена социална група или политически убеждения.

Представените заедно с последващата молба снимки, по никакъв начин не могат да бъдат свързани с Б.. Не ясно кога и от кого са направени. Оспорващият не сочи конкретно името на квартала и на улицата, където живее дъщеря му, за която се твърди, че е пострадала при нападението на дома. Дори такова нападение да е било осъществено, то по никакъв начин не засяга М. Н. А. Б., защото при проведеното на 04.11.2024 г. интервю той е посочил, че от 2015 г. не живее в С., а в Л., където и до момента живее втората му жена и двете им деца.

По отношение на твърденията за заплахи, получени по телефона, съдът отново намира, че не се касае за нови обстоятелства. От приложените към последващата молба документи се установява само отпечатан телефонен номер, от който се твърди, че са получени заплахите. Няма данни и наведени твърдения, дали това е станало чрез приложение за чат или чрез телефонно обаждане.

По отношение на твърденията за влошено здравословно състояние на оспорващия, съдът намира, след прегледа на представените медицински документи, че оспорващият няколко пъти е бил преглеждан, във връзка с оплакванията за болки в крака. Предписани са му медикаменти, но никъде не се споменава, че същият се нуждае от хирургично или друг вида болнично лечение.

Анализът на новопредставените документи мотивира съда да приеме, че в случая са изпълнени изцяло условията на чл. 33, пар. 2, б. г) от Директива 2013/32/ЕС, съгласно който държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Тълкуването на тази норма налага извода, че административният орган не следва да разглежда по същество всяка последваща молба за предоставяне на международна закрила от конкретния кандидат. Това следва да стане, единствено ако последният в действителност е представил нови елементи или е изтъкнал факти, имащи в действителност отношение към правото да получи закрила, в случай, че отговаря на условията на Директива 2011/95/ЕС. Т.е. не всеки един документ, представен от кандидата с последващата молба, би бил основание, тя да бъде разгледана по същество, а само такива документи, които в действителност не са били известни на кандидата при подаването на първоначалната му молба и от тяхното съдържание може да се извлече вероятност, кандидатът да получи закрила. Преценката на тези документи е изцяло в правомощията на административния орган, разглеждащ последващата молба.

В разглеждания казус при направения анализ на представените с последващата молба документи в хода на административното и на съдебните производства не може да се достигне до извода, че М. Н. А. Б. в действителност е представил нови документи, имащи отношение към правото му да получи международна закрила и даващи основание молбата му за закрила да бъде повторно разгледана по същество.

По отношение на отказа за предоставяне на хуманитарен статут, съдът след обсъждане на събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства, намира следното.

Предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут са дефинитивно изброени в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ и чл. 15, т. а-в от Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

За да се установи наличието на тези предпоставки е необходимо да бъде събрана и обсъдена надеждна информация за страната на произход на търсещия закрила.

Съдът намира, че ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от представените и приети, като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ на базата на насоките за С. на Агенцията за убежището на Европейския съюз (А.), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплаха за живота и здравето на цивилното население.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

В конкретния случай, от приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсещият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсещия закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници. Установено е, че в момента не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Въпреки че в някои части на страната положението е несигурно, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Сблъсъците в определени части на страната са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. В конкретния случай не се установява спрямо кандидата да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане

обект на заплаха, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В страната са започнали, помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка "Х. Т. аш Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

От информацията в представената справка № МД-02-423/05.08.2024 г., изготвена от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ към МС не се установява, че в С. е налице вътрешен конфликт и има случаи на насилие, но то не обхваща цялата територия на тази държава. Районът на големите градове са зона, контролирана от правителството. От 2020 г. конфликтът се приема за такъв в застой, при който фронтовите линии остават относително стабилни. Въпреки регистрирани случаи на насилие, тези случаи не могат да бъдат определени за достигащи нивото, разглеждано в Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския съюз по дело С-465/07. От информациите в справките става ясно, че дори и да се приеме наличие на въоръжен конфликт в С., то същият явно не е повсеместен. Съответно не може да се счита, че със самото си присъствие в дадена провинция, съответно населено място, кандидатът ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие вследствие на въоръжения конфликт.

Във връзка с горното следва да бъде отбелязано, че съществуването на въоръжен конфликт в страната на произход на търсещото закрила лице не е предпоставка във всички случаи да се предоставя хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Преди прилагането на визирания законов текст се изисква оценка на конкретния случай, каквато е извършена от административния орган и правилно е формиран извод, че визираната разпоредба от ЗУБ не намира приложение спрямо чужденеца.

Към настоящия момент в С. не е налице ситуация на безогледно насилие. Не се установяват данни да е налице конфликт, който да представлява риск за живота на цивилното население. Още повече, следва да се отчете възприетата в цитираната практика на СЕС условност, че "колкото по-способен евентуално е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила", т. е. хуманитарен статут. В тази насока следва да се отчете фактът, че самото лице не споделя обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С.. Изрично е посочил, че не е бил жертва на насилие, а до идването си в България почти десет години е живял в Л.. При положение, че очевидно връзките му със страната на произход са били силно ограничение, е нелогично той да получава заплахи и години след напускането му на страната на произход.

От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последствия на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налагат извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради

факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Предвид изложеното правилен е изводът на административния орган за липсва на основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Що се касае до становището, дадено от ВКБООН през декември 2024 г. относно връщане в С., настоящият съдебен състав счита, че представените в настоящото производство справки за актуалната общественно-политическа обстановка в С. са по-актуални от становището на ВКБООН от декември 2024 г., публикувано непосредствено след промяната на режима в С., поради което настоящата съдебна инстанция следва да съобрази изводите си именно с тях. В този смисъл е и становището на ВКБООН, като препоръката в него е „до надеждна информация, която да позволява оценка“ на ситуацията. Съгласно приложените справки след падането на режима на Б. А. цялостната обстановка в С. се нормализирала, като е посочена статистика на прибрали се в С. сирийци, а също и на вътрешно разселени лица, които са се завърнали по домовете си. Има данни за широка мрежа от услуги, обществени центрове, които предоставят помощ и съдействие на завръщащите се лица.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена в цялост.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. А. Б., гражданин на С. срещу Решение № 45Х/30.06.2025 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ последваща молба за предоставяне на международна закрила на чужденеца не е допусната до разглеждане по същество.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.